

บทสัมภาษณ์ Gemma Styles เรื่องการโตมากับน้องชายก่อนที่เธอจะต้องแชร์เขาให้กับคนทั้งโลก

มันเป็นประสบการณ์ที่แปลกนะ การที่มีน้องชายคนเล็กออกจากบ้านไปแล้วเป็นคนดัง สิ่งหนึ่งที่ความก้าวหน้าของแฮร์รี่ได้สอนฉันก็คือ คุณจะไม่ถูกมองเป็นคนธรรมดาอีกต่อไป แต่จะเป็น'ของมีชื่อเสียง'อย่างหนึ่ง ซึ่งทุกอย่างจะเริ่มขึ้นเมื่อกล้องได้หันเข้าหาคุณเป็นครั้งแรก ผู้คนรีบเร่งที่จะเก็บเกี่ยวข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับชีวิตของเขา ไม่ว่าข้อมูลนั้นมันจะถูกใช้อย่างไรหรือคอบหรือเปล่า เพื่อที่จะได้เข้าใจว่าสิ่งมีชีวิตที่มีทรงผมแบบนี้ และมีร่องเท้าบุทสีเงินนี้มาจากไหน

ฉันอายุได้ 3 ขวบตอนที่แฮร์รี่เพิ่งเกิด ความทรงจำแรกๆ ที่ฉันมีเกี่ยวกับเขาคอนข้างจะเลือนราง สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ฉันจำได้คือสิ่งที่ได้ติดอยู่ในใจฉันมากที่สุด ทั้งบ้านเก่า และสวนของเรา ตอนที่เรานั่งร่วมกัน แล้วก็หิมะที่เราเลี้ยง Max เป็นลูกหมาพันธุ์ collie ผสม lurcher ที่มีรอยดำสีเทา หางม้วน แล้วก็ตาหลายสีจากที่ตอนแรกเป็นสีดำสนิท ฉันเลือกเขาเพราะเขาแปลกดี และเราก็รักเขามาก ตอนที่แฮร์รี่น่าจะอายุได้ประมาณ 1 ขวบ เขาจะชอบนอนเล่นบนพรมกับ Max เสมอ หรือไม่ก็เข้าไปอยู่กับเขาในตะกร้า รวมกันเป็นกระจุกขนสีบลอนด์ และดวงตาใดๆ สีฟ้า แล้วสักพักเขาก็จะดึงจุกยางออกมาจากปากแล้วยัดเข้าไปในปากหมาแทน เหมือนบางอย่างจากการ์ตูนเรื่อง The Simpsons ซึ่ง Max ก็ดูจะงงๆ แต่ก็ดูจะปล่อยให้เขาทำแบบนั้นไป แฮร์รี่ก็เป็นแบบนั้นแหละ

เขาเป็นคนเสียงดังมากฉันคิดว่าครั้งแรกที่ฉันถูกดูจริงๆ จังๆ คือตอนที่ฉันผลักเขาตกเก้าอี้เพราะเขาไม่ยอมหยุดร้องไห้ แล้วก็อีกครึ่งหนึ่งที่แฮร์รี่พยายามจะทำให้ฉันโดนตอตอนที่ฉันบอกเขาว่าการแข่งขันมวยปล้ำ WWF มันเป็นการแสดงทั้งหมด เขามองคำพูดนั้นของฉันเป็นการดูถูกโดยส่วนตัวของเขาเอง และเพื่อเป็นการแก้แค้น เขาไปฟ้องแม่ว่าฉันเป็นสิ่งหนึ่งที่แย่ที่สุดที่เขาคิดขึ้นได้ตอนนั้น...คนค่ายา "ไม่ใช่หรือแฮร์รี่... เธออายุ 9 ขวบเอง"

ตอนที่ฉันเพิ่งเริ่มเข้าโรงเรียนใน Holmes Chapel ในวันแรกๆ ที่พ่อแม่จะไปส่งลูกๆ กันแต่เช้า และรถทุกคันจอดเรียงกันอยู่ข้างนอก แฮร์รี่ ผู้ที่ไม่เคยกลัวการดึงดูดความสนใจ จะยืนอยู่บนเบาะหลังของรถ คอยเินเตอร์เทนคนที่ผ่านไปมาผ่านกระจกที่เปิดอยู่ แม้กระทั่งในตอนนั้นเขาก็มีพลังดึงดูดที่ทำให้ผู้คนอยากที่จะดูเขา เขาทำให้ผู้คนหัวเราะ แม้กระทั่งเด็กๆ ก็จ้องมองเขาด้วย มันแปลกดี

เด็กน้อยแฮร์รี่เป็นคนที่ค่อนข้างเอะอะ มันไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขาเลยที่จะหาเพื่อน และมีแฟนคนแรกตอนอายุ 4 หรือ 5 ขวบ เขามักจะทำสิ่งที่เขาต้องการเสมอ และสิ่งที่เขาต้องการนั้นก็ดูเหมือนจะเป็นการทำให้คนอื่นมีความสุข ตั้งแต่เล็กๆ ฉันฝันว่าอยากจะเป็นครู และแฮร์รี่ก็จะคอยเล่นเป็นนักเรียนเพียงคนเดียวของฉันเสมอ คอยรับผิดชอบตอบคำถามทุกคำถามในใบงานที่ฉันทำขึ้นมาเอง และเขานับชื่อทุกชื่อที่ฉันเรียกเช็คชื่อด้วยเสียงขานรับที่แตกต่างกัน บางครั้งนักเรียนเพียงคนเดียวของฉันก็ไม่ขานชื่อกลับเพื่อให้ฉันตั้งใจที่จะได้เรียกชื่อนั้นอีกครั้ง และถาม 'ห้องเรียน' ของฉันว่านักเรียนคนนั้นหายไปไหน เขาจะตอบกลับมว่า เพื่อนคนนั้นไปเที่ยว หรือไปหาหมอฟัน

เพื่อให้ฉันได้ตักชื่อคนขาดในใบรายชื่อ มีวันเกิดหรือไม่ก็วันเมย์อยู่ครึ่งหนึ่ง เรากำลึงนึ่งให้ของขวัญแม่กันอยู่ โดยแฮร์รี่นั่งอยู่ข้างๆ นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาสามารถอดทนไม่เฉลยเซอร์ไพรส์ก่อนถึงเวลาอย่างที่ผ่านๆ มา แม้ก็เปิดการ์ด แล้วก็เกือบจะน้ำตาหยดลงบนกระดาษห่อของขวัญอยู่แล้ว ณ ตอนนั้นเป็นตอนที่แฮร์รี่ไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป และตะโกนว่า "มันคือกระเป๋าลือ!!" เกือบทำได้แล้วนะแฮร์รี่

ในวันหยุดครอบครัวที่เราไปประเทศ Cyprus กัน แฮร์รี่น่าจะอายุประมาณ 7 ขวบ เขาได้ก้าวไปอีกขั้นของความสามารถในการเข้าสังคม ในขณะที่ฉันผู้ที่ชอบแต่คิดเรื่องของตัวเอง กำลังทนแถมจากบุฟเฟ่ต์มือเช้าเพื่อที่จะเอาไปให้แมวจรจัดนอกโรงแรมอยู่นั้น เขาก็กำลังถูกห้อมล้อมโดยสาวๆ ที่อายุเป็นสามเท่าของเขาจริงๆ สรรสน้ำ และเมื่อเรากำลังจะออกรถกลับไปที่สนามบินหลังจากจบทริป ก็มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งมายืนรวมตัวกันบนฟุตบาท โบกมือและตะโกนบอกลาเขาทางหน้าต่าง บางทีฉันก็มองดูเขาในตอนนั้นและสงสัยในความสามารถของเขาในการเข้าถึงผู้คน และกระโดดเข้าไปแสดงความเป็นตัวของตัวเอง แต่งจริงๆ แล้วเขาก็ทำแบบนี้เสมออยู่แล้ว แค่นั้นนี่มีผู้คนมากขึ้นที่ฉันมองเห็นเท่านั้นเอง

ในช่วงหลายเดือนผ่านไปหลังจากที่เขาได้มาอยู่โรงเรียนมัธยมเดียวกับฉัน โรงเรียน Holmes Chapel Comprehensive ก็จะมีหลายครั้งที่ครูจะมาพูดกับฉันว่า "ฉันได้เจอน้องชายของคุณด้วยนะ" ส่วนใหญ่แล้วฉันเป็นคนขี้อาย การออกไปพูดหน้าห้องเป็นฝันร้ายของฉันเลย ฉันเป็นคนหมกมุ่น เงียบ แล้วก็เป็นคนทั่วไปที่จะหาเจอได้ในห้องเรียน เมื่อฉันได้ฝึกเป็นครูแล้วการพูดหน้าห้องยังคงเป็นฝันร้ายของฉันอยู่ ทำให้ฉันสามารถจินตนาการได้เลยว่าแฮร์รี่อาจจะยากนิดหน่อย ฉันนึกภาพเขาทำตัวหยาบคาย หรือไม่เชื่อฟังไม่ออกเลย (บางทีก็คิดแบบมองโลกในแง่ดีนะ) แต่เขาเป็นคนตลก พูดเก่ง แล้วก็ดึงดูดความสนใจมากด้วย โดนส่วนมากแล้วคนอื่นจะไม่รู้โดยทันทีที่บอกว่าเราเป็นพี่น้องกัน

แฮร์รี่ไม่ได้มีอุปสรรคอะไรมาก แต่ว่าสามปีที่ผ่านมาหน้าเขาอยู่ทางด้านวิชาการเป็นอย่างดีที่ฉันนึกมากๆ เขาคิดว่าปกติแล้วเขาจะต้องได้เกรดพอๆ กับฉัน ฉันคิดว่าเขาก็รู้สึกท้อแท้ในช่วงเวลานั้นนะ และเขาก็จะคอยผลักดันอย่างอ่อนโยนให้ฉันช่วยเขาในเรื่องการบ้าน วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้เขาในการทำข้อสอบ และฉันก็ไม่มีความเข้าใจเลยว่าเขาจะมีปัญหาในเรื่องความมั่นใจได้อย่างไร เขาเป็นคนดัง เหมาะจะเล่นกีฬา แถมการเรียนก็ไม่ได้แย่ด้วย ถ้าทำได้ฉันคงเลือกที่จะแลกเกรด A ของฉันกับเกรด B และคุณสมบัติพิเศษของเขามากกว่า ฉันไม่ได้พูดเรื่องนี้เพื่อยกจุดด้อยของเขามาแสดงนะ ฉันแค่อยากจะนำเสนออีกมุมหนึ่งเท่านั้น ทุกสิ่งที่เขาทำดูไม่ต้องใช้ความพยายามเลย แม้กระทั่งตอนที่ฉันนั่งดูเขากระโดดโลดเต้นบนเวทีต่อหน้าผู้คนหลายพันคน เขาดูไม่มีอุปสรรค และไม่มี ความสงสัยในตัวเองเลย มันง่ายมากที่จะแอบอิงเขาเป็นคนเก่งในหลายเรื่องที่เราทั้งคู่รู้กันอยู่ แต่ฉันจะคิดเอาเองว่า

มันหมายความว่าเขาทำไปทั้งหมดโดยไม่เห็นคุณค่า หรือกังวล หรือพยายามเลย มันก็อาจจะเป็นการตัดสินใจง่าย ๆ และไม่แพร่เกินไปหน่อย ความสามารถทั้งหมดของเขามันเป็นส่วนผสมของพรสวรรค์และจิตใจที่แรงกล้าของเขา

แม่สอนเราให้เป็นอิสระ ตอนเราเป็นวัยรุ่นแม่ก็สอนเราแบบครอบครัวเล็กๆ ธรรมดาๆ ที่มีความสุข "Latch key kids" แม่เรียกเราแบบนั้น (หมายถึง เด็กที่ต้องกลับมาอยู่บ้านโดยไม่มีคนดูแลหลังเลิกเรียน) พวกเรากลับจากโรงเรียนก่อนที่แม่จะทำงานเสร็จ บางทีมันก็ทำให้เขารู้สึกผิดในฐานะแม่ แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องแย่อะไรเลย เราได้เรียนรู้การอยู่ด้วยกันสองคนจากช่วงเวลาว่างที่มีด้วยกันทุกวัน ต้มพาสต้ากัน ทะเลาะแย่งรีโมททีวีกัน บางวันที่แม่รู้สึกไม่ดี เราจะพยายามทำอะไรสักอย่างที่เรทำได้ ความพยายามของเธอรู้ในการทำให้แม่รู้สึกดีขึ้นมันเป็นความกระตือรือร้นแบบวัยรุ่นที่เยี่ยมเลย

ในฐานะเด็ก 'เท' คนหนึ่ง เขาเป็นคนที่ไม่โดดเด่นแต่ก็เข้ากับคนอื่นได้ด้วย เขาจะสนใจในเรื่องการแต่งตัวมาก และจะใช้เงินที่ได้จากวันเกิดและเงินที่ได้จากการทำงานพิเศษทั้งหมดไปกับการนั่งรถไฟไปแมนเชสเตอร์เพื่อเพิ่มคอลเลกชันในตู้เสื้อผ้าของเขา เขาทำงานส่งหนังสือพิมพ์ แล้วก็ทำงานในร้านเบเกอรี่ในหมู่บ้านอยู่สักพัก มันจะเป็นเวลาที่ฉันนั่งกินซีเรียลตอนเช้าอยู่เสมอตอนที่เขากลับมาถึงบ้านจากงานพิเศษไร้สาระนั้นในขณะที่กระแสรักวัยรุ่นไม่ได้เข้ามาใน Holmes Chapel เราทั้งคู่ก็ถูกทำให้กลืนไปกับทรงผมหน้าม้ายาวๆ และเข็มขัดหนามแหลมๆ และเพื่อเป็นการทำให้ดูโอ๋ยิ่งขึ้นเธอรื้อขโมยที่หนีบผมของฉันเพื่อที่จะจัดการกับผมหยักศกของเขา แล้วสุดท้ายก็ทำพลาดซะเอง เขาร้องให้ฉันช่วยทำผมให้ หลังจากนั้นก็ให้ฉันตัดผมเขาด้วย ฉันจำไม่ได้ว่าทำอะไรกับผมเขาบ้าง แต่เขาจะไม่ชอบทุกอย่างที่ฉันทำใน 20 นาทีแรกก่อนที่จะยอมรับว่าฉันทำถูกแล้ว และมันก็ดูดีขึ้นในที่สุด อาเฮะ จนถึงวันนี้แพ้น้ำล้างผมยี่ห้อของเขายังไม่หายไปไหน แต่เส้นสูงลายตารางหมากรุกนี้ไม่มีอยู่แล้ว

เมื่อฉันข้ามหาลัยและย้ายออกจากบ้านเป็นครั้งแรก ไม่มีใครรู้เลยว่าเธอรู้ที่อายุ 16 จะเริ่มอยากเดินตามรอยฉันหลายเดือนผ่านไป เขาเริ่มพูดเกี่ยวกับการเลือกเลเวล A และแพลนที่จะเป็นนักกายภาพบำบัด ปกติเราเข้ากันได้ดี แต่ตอนนั้นเราไม่ได้อินกันมาก เขามีเพื่อนของเขา และฉันก็มีเพื่อนของฉัน ความสนใจของพวกเรต่างกันมาก ยกเว้นในเรื่องเพลง เขาจะคอยถามฉันเสมอว่าฉันกำลังฟังเพลงอะไรอยู่ ฉันก็มักจะให้พวกเพลงแนว emo และ chart indie ให้เขาไปลองฟัง มันอย่างกับฝันเลย เพราะหลายปีหลังจากนั้น ตอนที่ฉันได้มานั่งอยู่ในโรงหนัง Leicester Square นั่งดูฟรีมีเยร์หนัง One Direction ฉันได้ฟังเขาพูดเกี่ยวกับแนวเพลงที่เขาได้มาจากห้องใต้หลังคาของฉัน มีแค่ตอนที่ฉันย้ายออกจากบ้านเท่านั้นแหละ ที่ฉันรู้สึกได้ว่าเขาจะคิดถึงฉันจริงๆ แม่บอกว่าเขาเข้ามานอนในห้องของฉันอยู่ประมาณอาทิตย์นึงหลังจากที่ฉันย้ายออกจากบ้าน ฉันไม่คิดว่าเขาทำอย่างนั้นเพียงเพราะฉันมีห้องนอนที่ใหญ่กว่าหรอก

ตอนที่เรารู้ว่าเขาได้ผ่านเข้าไปยังรอบอดิชั่นที่ได้ออกทีวีของ The X Factor มันสุดยอดเลย มิวสิคส์เพลงที่ผู้เข้าแข่งขันเลือกจากในนั้น และเราก็พยายามช่วยเลือกเพลงส่วนหนึ่งที่เขารู้จักอยู่แล้ว ส่วนหนึ่งที่เขาชอบ และส่วนหนึ่งที่เขานึกภาพตัวเองร้องแทบไม่ออก ตอน

ที่เขาต้องฝึกซ้อม เขาก็กลายมาเป็นคนขี้อายในทันที แล้วก็พยายามให้พวกเราฟังเขาซ้อมจริงๆ เขาก็ร้องเพลงมาตลอดอยู่แล้ว ตอนนั้นฉันก็เลยไม่เข้าใจว่ามันจะต่างจากที่ผ่านๆ มายังไง หลังจากที่ได้โน้มน้าวเขาหลายรอบ เขาก็จะมายืนอยู่ในห้องน้ำ ปิดประตู และร้องเพลง Isn't She Lovely และ Hey, Soul Sister ในขณะที่แม่กับฉันนั่งอยู่ตรงที่พักบันไดข้างนอก ฉันไม่เคยได้มีประสบการณ์การเห็นเธอร้องที่เป็นคนขี้อายเลย แล้วก็ไม่เคยได้สนใจทำอะไรเลยว่าเขาร้องเพลงได้จริงๆ ความสามารถของเขามักจะถูกซ่อนอยู่ในการเล่นตลกๆ การเล่นประชด หรือการทำเสียงแปลกๆ ของเขา ฉันได้ฟังเขาร้องเพลง Handbags และ Gladraggs บนเครื่องคาราโอเกะในห้องของเขาเป็นล้านครั้งเลย แต่มันจะเป็นการแสดงที่ดูร่างแล้วก็โซ่วไม่จริงตลอดเพราะเขาจะแกล้งเล่นเป็นคนอื่นอยู่เสมอ ตอนเขาเล็กๆ เขาร้องเพลงในงานการแสดงของโรงเรียนประถม แสดงเป็นเวอร์ชันเอลวิสของ The Pharaoh ใน The Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat มันน่าขันมาก เขาตลก เมื่อถึงเวลาที่จริงจัง และเขาเป็นตัวของตัวเอง มันดูเหมือนว่าเขาได้ตั้งโล่ออกไป และเขาก็ทำได้ยอดเยี่ยมมาก

หลังจากหลายสัปดาห์ผ่านไป เราก็อธิบายเมื่อไหร่การแข่งขันของเขาจะจบ แต่มันไม่จบ ในที่สุดเขาก็ได้ผ่านเข้าไปยังรอบที่ลอนดอนที่สเตเดียม Wembley สำหรับเวทีรอบ boot camp ของการแข่งขัน The X Factor ตอนนั้นเขายังไม่เคยไปลอนดอนมาก่อน ฉันก็กำลังสนุกกับปิดเทอมฤดูร้อนหลังจบปีแรกของมหาวิทยาลัยไป ตอนนั้นแม่ต้องทำงาน ฉันเลยเสนอว่าจะพาเขาเดินทางไปเอง เราวางแผนที่จะไปอาศัยอยู่กับเพื่อนของพ่อเราและตัดสินใจที่จะไปเร็วว่าจริงจริงสองสามวันเพื่อที่เราจะได้ไปเที่ยวชมในเมืองให้เต็มที่ ฉันลากเขาเข้าไปในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ แต่ก็เฟลในการที่จะทำให้เขาหันมาสนใจสล็อตมากกว่าแซนดวิช พ่อครึ่งทางฉันก็ยอมแพ้ เราเดินเล่นรอบๆ ซ็อกของบ้าง งงๆ บ้างว่าทำไมช็อกโกแลตในโรงอาหาร Harrods ถึงแพงขนาดนี้

พอถึงวัน เราก็นั่งรถไฟไปได้ดินตลอดทางไปจนถึง Wembley และเดินต่อไปยังห้อง arena ที่มีคนกลุ่มเล็กๆ ยืนชุมนุมกันอยู่ข้างนอก ทุกคนดูแก่กว่าเขามากทั้งนั้นเลย แล้วทุกคนก็ยืนอยู่กันเป็นกลุ่มๆ ซ้อมท่ากันบ้าง ประสานเสียงกันบ้างเพื่อการแข่งขัน เขาหันไปเจอเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่เขาเคยคุยด้วยในรอบอดิชั่นก่อนหน้านี้ ฉันก็เลยคิดว่ามันคงถึงเวลาแล้วที่ฉันจะปล่อยเขาไว้ตรงนั้นแล้วก็ออกมาเด็กหนุ่มอายุแค่ 16 ยืนอยู่ในเงาของตึกใหญ่โตที่เราจะเคยได้เห็นแค่ในทีวีเท่านั้น ฉันหาที่พักอยู่ใกล้ๆ แกวนั่น เพื่อที่ฉันจะได้รับโทรศัพท์ที่เขาโทรมาบอกว่าครบแล้ว ฉันจะได้ไปลอบเขา รับเขากลับมาบ้าน กลับโรงเรียนของเราที่ Cheshire แล้วกลับไปใช้ชีวิตตามปกติเหมือนเดิม ไม่ใช่ที่เราอยากให้เขาครบหรอกนะ เราแค่ไม่ได้ฝันว่าอะไร จะเป็นไปตามที่เราอยากให้เป็น สุดท้ายแล้วฉันก็ไม่ได้รับโทรศัพท์นั้นเลย เขาได้แต่ชนะและชนะไปเรื่อยๆ อาจจะไม่ไ้หมายถึงชนะ The X Factor แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาคือทองคำที่แท้จริงน้องชายตัวน้อยๆ ของฉันไม่เคยได้กลับบ้านอีกเลย เขาเติบโตขึ้น และความทรงจำทั้งหมดของเราก็กลายมาเป็นเพียงเรื่องราวจุดเริ่มต้นของเขาเท่านั้น